

HOOFDSTUK 1

Vandaag was de dag. Lindsey Meulenbelt stond die ochtend met een zwaar gevoel op, na een half doorwaakte nacht. Het was zo'n dubbel gevoel. Aan de ene kant had ze naar deze dag verlangd, aan de andere kant had ze er als een berg tegen opgezien. Het was zo definitief nu, zo echt. Stil, om haar broer en zus niet te wekken, nam ze een douche en kleeedde ze zich aan. Het was nog vroeg, Tiffany en Trevor konden nog wel even blijven liggen. Lindsey had Tiffany die ochtend om half drie thuis horen komen na een stapavondje met haar vriendengroep. Ze zou niet al te helder of vrolijk zijn, vermoedde ze.

Na met moeite een halve boterham naar binnen gewerkt te hebben, weggespoeld met een beker hete koffie, begon ze in haar eigen kamer haar spullen in te pakken in de verhuisdozen die ze de vorige avond al had uitgevouwen. Efficiënt en perfectionistisch als ze was had ze in de afgelopen weken alles al uitgezocht. Wat weg kon was al naar de kringloopwinkel gebracht of in de container gegooid. Alles wat zich nu nog in haar kamer bevond moest ingepakt worden, een klusje waar ze dankzij haar grondige voorbereiding snel klaar mee was.

Op het moment dat Lindsey de zware voetstappen van Trevor in de gang hoorde, stopte ze net haar laatste kledingstukken in een verhuisdoos. Ze liep naar de keuken, waar hij bezig was koffie voor zichzelf te maken.

'Goedemorgen. Doe mij ook nog maar een bakkie,' begroette Lindsey hem. Ze schoof haar beker naar hem toe.

‘Hé, ben jij al wakker?’ vroeg Trevor, verrast bij het zien van zijn aangeklede zus. Zelf liep hij in zijn boxersshort met een oud shirt, waar hij graag in sliep.

‘Allang. Ik heb mijn spullen al ingepakt,’ antwoordde Lindsey. Ze ging aan de kleine keukentafel zitten en leunde met haar gezicht in haar handen. ‘Vreemd hè? Dit alles, bedoel ik.’ Ze maakte een vaag handgebaar om zich heen voor ze haar hand weer onder haar kin vouwde.

‘Het wordt hoog tijd,’ merkte Trevor nuchter op.

‘Daar heb je wel gelijk, maar toch...’ Lindsey zuchtte. ‘Het valt me best zwaar om ons ouderlijk huis op te breken.’

‘Het afgelopen jaar was ook zwaar, vooral voor jou,’ zei Trevor terecht. Hij gaf haar de gevulde beker en ging tegenover haar zitten. ‘Vrijwel al het werk hier in huis kwam op jouw schouders neer, inclusief alle administratie, de verkoop van het huis en de afwikkeling van de erfenis van pa. Het was een hele kluit voor je.’

‘Ik had wel wat hulp van jullie kunnen gebruiken, ja,’ zei Lindsey enigszins cynisch.

‘Wees dus maar blij dat je nu van ons af bent en je je eigen leven kunt gaan leiden, samen met Rudy,’ grijnsde haar broer, totaal niet beledigd. ‘Nu kun je je rol van moederkloek en beschermer van je kleine broertje en zusje van je afleggen. Wij moeten onze eigen boontjes leren doppen.’

‘Daar heb ik niet zo heel veel vertrouwen in, eerlijk gezegd. Jij redt je wel, daar ben ik niet bang voor, maar Tiffany is nog zo speels, zo onvolwassen.’

‘Gelukkig gaat ze niet alleen wonen. Monica en Annejet zijn net iets ouder.’

‘Maar niet echt wijzer,’ zei Lindsey spits.

‘We zijn negentien, Lin, geen kleine kinderen meer. Talloze jongeren van onze leeftijd wonen op zichzelf.’

‘Die hebben een ouderlijk huis waar ze op terug kunnen vallen als er problemen zijn of als ze er even doorheen zitten.’

‘Tiffany en ik hebben jou. Maak je geen zorgen, we weten je echt wel te vinden wanneer we je nodig hebben.’ Trevor lachte breed. ‘Rudy zal weten dat hij een zwager en een schoonzus heeft. Komt hij straks eigenlijk ook nog om te helpen?’

Lindsey schudde haar hoofd.

‘Het is zondag, hij heeft een wedstrijd. Die kan hij niet zomaar overslaan voor een verhuizing.’

‘Verhuizing? Jij, zijn vriendin, komt bij hem wonen. Dat is wel iets meer dan slechts een verhuizing. Hij zou met ballonnen, slingers en champagne op de stoep moeten staan om je te verwelkomen. Die man weet niet half hoe hij boft met jou.’

Lindsey lachte naar haar twee jaar jongere broer. Vanaf het moment dat de tweeling geboren werd, had zij zich als een minimoedertje over hen ontfermd. Trevor en Tiffany namen haar dat niet altijd in dank af, zeker niet in hun tienerjaren, maar dit soort opmerkingen maakte voor haar veel goed.

‘Lief gezegd, maar hij is nu eenmaal niet zomaar een gelegenhedsvolleyballer, ze spelen op een heel hoog niveau. Je laat je team niet in de steek als het niet hoogstnoodzakelijk is.’

‘Jij hebt veel te veel begrip voor die man, je moet eens wat meer op je strepen staan,’ meende Trevor. Hij dronk zijn laatste slok koffie en veegde met...